FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT GEORGES COSMAS

föredraget den 15 juli 1997 *

I detta mål skall domstolen ta ställning till ett av Chemische Werke Linz GmbH (nedan kallat Chemie Linz) enligt artikel 49 i EEG-stadgan för domstolen gjort överklagande, som avser upphävande av förstainstansrättens dom av den 10 mars 1992. [1] I den överklagade domen avslogs den talan som Chemie Linz enligt artikel 173 i EEG-fördraget hade väckt mot det så kallade polypropenbeslutet som kommissionen antog den 23 april 1986. [2] Beslutet avsåg tillämpning av artikel 85 i fördraget inom området för tillverkning av polypropen.

I — Faktiska omständigheter och förfarandet vid förstainstansrätten

1. Såvitt avser de faktiska omständigheterna och förfarandet vid förstainstansrätten framgår följande av den överklagade domen: Den västeuropeiska polypropenmarknaden tillgodosågs före år 1977 så gott som uteslutande av tio tillverkare, däribland Chemie Linz med en marknadsandel som låg mellan ungefär 3,2 och 3,9 procent. Sedan bolaget Montedisons patent upphört att gälla uppträdde från och med år 1977 sju nya tillverkare med stor produktionskapacitet. Efterfrågan ökade dock inte i motsvarande grad, varför det åtminstone fram till år 1982 inte rådde någon jämvikt mellan tillgång och efterfrågan. Allmänt sett kännetecknades polypropenmarknaden under tiden 1977—1983 av låg lönsamhet och/eller betydande förluster.

2. Den 13 och den 14 oktober 1983 företog tjänstemän hos kommissionen, inom ramen för sina befogenheter enligt artikel 14.3 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, [3] samtidiga undersökningar hos en rad företag som tillverkade polypropen. I anslutning till dessa undersökningar begärde kommissionen enligt artikel 11 i förordning nr 17 upplysningar hos dessa företag men också hos andra företag med liknande föremål för sin verksamhet. Med ledning av det bevismaterial som framkommit vid undersökningarna

* Originalspråk: grekiska.

1 — Dom av den 10 mars 1992 i mål T-15/89, Chemie Linz mot kommissionen (REG 1992, s. II-1275).

2 — Beslut om ett förfarande för tillämpning av artikel 85 i EEG-fördraget (IV/31.149 — Polypropen) (EGT L 230, 1986, s. 1) [beslutet är inte tillgängligt på svenska].

3 — Första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 13, 1962, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8).

och genom de upplysningar som erhållits fann kommissionen att vissa tillverkare av polypropen, däribland Chemie Linz, under tiden 1977—1983 hade överträtt bestämmelserna i artikel 85 i fördraget. Den 30 april 1984 beslöt kommissionen därför att inleda ett förfarande enligt artikel 3.1 i förordning nr 17 och underrättade skriftligen berörda företag om sina anmärkningar.

3. Detta förfarande avslutades med att kommissionen den 23 april 1986 antog ovan nämnda beslut med följande slut:

"Artikel 1

[Företagen].... Chemische Werke Linz... har överträtt bestämmelserna i artikel 85.1 i EEG-fördraget genom att

...

— vad avser Hercules, Linz, Saga och Solvay från omkring mitten av 1977 till åtminstone november 1983

...

delta i ett avtal och ett samordnat förfarande som gick tillbaka till 1977 och enligt vilka de producenter som förser den gemensamma marknadens territorium med polypropen

a) tog kontakt med varandra och regelbundet träffades (sedan början av 1981 två gånger i månaden) inom ramen för hemliga sammanträden för att diskutera och slå fast sin affärspolitik;

b) periodiskt fastställde 'målpriser' (eller minimipriser) för försäljningen av produkten i var och en av gemenskapens medlemsstater;

c) kom överens om diverse åtgärder för att underlätta genomförandet av sådana målpriser, inklusive (och huvudsakligen) tillfälliga begränsningar av produktionen, utbyte av detaljerade upplysningar om sina leveranser, hållande av lokala sammanträden och, från och med slutet av 1982, ett system med en 'account management' i syfte att genomföra prishöjningar gentemot vissa kunder,

d) företog samtidiga prishöjningar för att genomföra de nämnda målen,

e) delade upp marknaden genom att ge varje producent ett årligt försäljningsmål eller en årlig försäljningskvot (1979, 1980 och under åtminstone en del av 1983) eller i brist på ett slutgiltigt avtal för hela året inte kom till stånd, genom att kräva att producenterna begränsade sin månatliga försäljning genom hänvisning till en föregående period (1981, 1982).

...

Artikel 3

Med anledning av den i artikel 1 fastställda överträdelsen åläggs de i detta beslut angivna företagen följande böter:

...

ix) Chemische Werke Linz, med 1 000 000 ECU eller 1 471 590 000 DEM."

4. Fjorton av de femton företag till vilka kommissionens ovan nämnda beslut riktades, däribland Chemie Linz, väckte talan om ogiltigförklaring av beslutet. Under den muntliga förhandlingen inför förstainstansrätten, som ägde rum från och med den 10 december till och med den 15 december 1990, utvecklade parterna muntligen sin talan och besvarade frågor från rätten.

5. I en särskild skrivelse av den 28 februari 1992, alltså efter det att både det skriftliga och det muntliga förfarandet hade avslutats, men innan dom meddelats, hemställde Chemie Linz vid förstainstansrätten att det muntliga förfarandet skulle återupptas. Som grund för sin hemställan åberopade bolaget vissa faktiska omständigheter, som det uppgav sig ha fått kännedom om först efter den muntliga förhandlingens slut, närmare bestämt efter meddelandet av förstainstansrättens dom av den 27 februari 1992 i målen BASF med flera mot kommissionen (nedan kallade PVC-målen.[4] Chemie Linz har gjort gällande att det av dessa omständigheter följde att det omtvistade beslutet var behäftat med väsentliga formfel som måste prövas genom förnyad bevisupptagning.

Efter att ha inhämtat nytt yttrande från generaladvokaten över den sålunda uppkomna frågan avslog förstainstansrätten, genom ovan nämnda dom av den 10 mars 1992, både hemställan om återupptagande av det muntliga förfarandet och Chemie Linzs talan i dess helhet.

4 — De förenade målen T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 och T-104/89 (REG 1992, s. II-315; svensk specialutgåva, volym 12).

6. Chemie Linz har i överklagandet yrkat att domstolen skall upphäva förstainstansrättens avvisningsdom och förklara att polypropenbeslutet är en nullitet, i andra hand att det är ogiltigt. Om inget av dessa yrkanden bifalls, har bolaget yrkat att ärendet skall återförvisas till förstainstansrätten. Chemie Linz har vidare yrkat att motparten skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. I sin replik av den 14 april 1992 har Chemie Linz avstått från att ange nullitet som grund för överklagandet av polypropenbeslutet, men vidhållit sina andra grunder för överklagandet avseende beslutets ogiltighet.

Kommissionen har yrkat att överklagandet skall avvisas och att Chemie Linz skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Bolaget DSM NV har intervenerat till stöd för Chemie Linzs yrkanden.

II — Upptagande av överklagandet till sakprövning

7. I sin svarsskrivelse har kommissionen yrkat att överklagandet skall avvisas helt. Kommissionen hävdar att Chemie Linz inte någonstans i överklagandeskrivelsen har kritiserat förstainstansrätten för en felaktig rättstillämpning utan i stället har åberopat en rad nya omständigheter, argument och grunder för första gången i förfarandet vid domstolen. Härigenom har Chemie Linz enligt kommissionen i strid med bestämmelserna i artikel 113.2 och artikel 116.2 i domstolens rättegångsregler förändrat den sak som var föremål för talan vid förstainstansrätten. Chemie Linz gör å sin sida gällande att denna kommissionens invändning är ogrundad och inte kan leda till en avvisning av överklagandet i dess helhet.

8. Inledningsvis skall påpekas att ett överklagande enligt artikel 51 i EEG-stadgan för domstolen "är begränsat till rättsfrågor [och] endast [kan] grundas på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel som kränker den överklagandes intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten". Vidare förbjuder artikel 113.2 och artikel 116.2 i domstolens rättegångsregler parterna att i överklagande eller svarsskrivelse ändra den sak som varit föremål för talan vid förstainstansrätten. Enligt artikel 119 i rättegångsreglerna kan domstolen dessutom vid varje tidpunkt, om det är uppenbart att överklagandet inte kan upptas till sakprövning, avvisa överklagandet genom ett motiverat beslut.

Överklagandet kan avvisas helt endast om det inte innehåller någon grund som har åberopats på rätt sätt. Domstolen måste följaktligen pröva samtliga grunder för överklagandet och fastställa att ingen av dem kan prövas, om avvisning skall kunna ske. [5] Ur denna synpunkt är kommissionens invändning att överklagandet är otillåtligt inte relevant, eftersom åtminstone en av de åberopade grunderna för överklagandet kan prövas i sak, nämligen den som hänför sig till påstådda juridiska fel som förstainstansrätten enligt Chemie Linz har gjort sig skyldig till när den avvisade Chemie Linzs hemställan om återupptagande av förfarandet efter den muntliga förhandlingens slut. Även om kommissionens påstående i slutänden skulle visa sig vara riktigt (till vilket jag återkommer i den särskilda diskussionen om grunderna för överklagandet var för sig, tillsammans med Chemie Linzs motargument), kan det följaktligen inte leda till avvisning av överklagandet i dess helhet.

III — Tillåtlighet av interventionen

9. Vad angår innehållet i och tillåtligheten av interventionen gäller i princip de utta-

landen som jag har gjort i motsvarande avsnitt i mitt förslag till avgörande i det parallella målet Hüls, [6] och jag hänvisar här till dessa.

Av den utredning jag där gjort följer att bolaget DSM:s intervention i föreliggande fall teoretiskt skulle kunna anses delvis tillåten, nämligen i den mån intervenienten stöder Chemie Linzs yrkande att domstolen skall upphäva förstainstansrättens dom och fastställa att polypropenbeslutet i enlighet med vad ovan anförts är en nullitet. Intervenientens övriga yrkanden och vad intervenienten har anfört till stöd för Chemie Linzs yrkanden i övrigt är i vart fall otillåtliga och behöver därför inte prövas i sak.

10. Chemie Linz har emellertid, som redan nämnts, i sin replik avstått från att anföra något om polypropenbeslutets nullitet; Chemie Linz har alltså begränsat sina yrkanden så att Chemie Linz endast yrkar ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet och inte längre att det omtvistade beslutet skall förklaras vara en nullitet. Till följd härav saknar intervenienten ett berättigat

5 — Överklagandeskrivelsen måste prövas uttömmande och allomfattande med sikte på frågan om överklagandet kan tas upp till sakprövning. Som framgår av flera av domstolens avgöranden kan ett överklagande helt avvisas endast när samtliga anförda grunder har prövats och det har fastställts att ingen av dem får åberopas. Se dom av den 17 september 1996 i mål C-19/95 P, San Marco mot kommissionen (REG 1996, s. I-4435), dom av den 25 mars 1996 i mål C-137/95 P, SPO med flera mot kommissionen (REG 1996, s. I-1611), dom av den 24 april 1996 i mål C-87/95 P, CNPAAP mot rådet (REG 1996, s. I-2003) och dom av den 11 juli 1996 i mål C-148/96 P, Goldstein mot kommissionen (REG 1996, s. I-3883). Jämför vidare dom av den 2 mars 1994 i mål C-53/92 P, Hilti mot kommissionen (REG 1994, s. I-667).

6 — Punkterna 10—15 i mitt denna dag föredragna förslag till avgörande i mål C-199/92 P, Hüls mot kommissionen.

intresse av ärendets utgång och bolaget DSM:s intervention kan alltså inte tillåtas.

IV — Den överklagade domen

11. Förstainstansrätten avslog den hemställan som Chemie Linz gjorde i skrivelsen av den 28 februari 1992 med följande motivering i punkt 395 i den överklagade domen:

"Inledningsvis skall fastslås att ovannämnda dom av den 27 februari 1992 i sig inte motiverar ett återupptagande av den muntliga förhandlingen i detta mål. För övrigt har sökanden i detta mål ända till slutet av det muntliga förfarandet inte ens antydningsvis åberopat att det omtvistade beslutet är en nullitet på grund av de påstådda formfel som konstaterats i ovannämnda dom av den 27 februari 1992. Man frågar sig därför om sökanden tillräckligt tydligt har visat varför denne i detta mål inte tidigare har åberopat de påstådda felen, som ju måste ha förelegat innan talan väcktes. Även om gemenskapens domstolar i ett förfarande enligt artikel 173 andra stycket i EEG-fördraget är skyldiga att på eget initiativ pröva frågan om det omtvistade beslutets nullitet, betyder detta dock inte att domstolen i varje förfarande enligt artikel 173 andra stycket i EEG-fördraget på eget initiativ måste utreda om det omtvistade beslutet eventuellt är en nullitet. Endast i den mån parterna har förebragt tillräckligt stöd för att det omtvistade beslutet är en nullitet är förstainstansrätten skyldig att på eget initiativ pröva denna fråga. I förevarande fall utgör sökandens argument inte tillräckligt stöd för påståendet om nullitet. Av de uttalanden som kommissionens ombud gjorde under den muntliga förhandlingen i de förenade målen T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 och T-104/89, till vilka sökanden hänvisat, påstås framgå, att det även i detta mål saknas ett behörigen undertecknat original av det omtvistade beslutet. Detta påstådda fel, även om det skulle föreligga, medför dock inte i sig att det omtvistade beslutet skall anses vara en nullitet. Sökanden har nämligen inte förklarat varför kommissionen i efterhand skulle ha gjort ändringar i beslutet också år 1986, alltså i en normal situation som väsentligt skiljer sig från de särskilda förhållandena i förfarandet i PVC-målen, som kännetecknades av att kommissionens mandat utlöpte i januari 1989. Det räcker därför inte med att bara ange ifrågavarande anmärkningar. Mot denna bakgrund finns det nämligen inget som tyder på att principen, att en rättsakt inte får ändras efter det att den har beslutats, har åsidosatts genom att det omtvistade beslutet skulle ha ändrats efter det att det antagits och alltså — i förhållande till sökanden — ha förlorat den presumtion för rättsenlighet som tillkommer beslutet på grund av dess natur. Enbart avsaknaden av ett bestyrkt original medför dock inte att den omtvistade rättsakten skall anses vara en nullitet. Det muntliga förfarandet behöver därför inte återupptas för att bevisupptagning skall kunna ske i efterhand. Eftersom sökandens argument inte kunde utgöra grund för ett yrkande om ändring av domen fanns det inte heller skäl att bifalla sökandens hemställan om återupptagande av det muntliga förfarandet."

V — Grunderna för överklagandet

A — *Parternas argument*

a) Chemie Linzs argument

12. Chemie Linz har åberopat två grunder för överklagandet. För det första har förstainstansrätten enligt Chemie Linz åsidosatt gemenskapsrätten genom att felaktigt avvisa Chemie Linzs hemställan om återupptagande av den muntliga förhandlingen och om ytterligare utredning av de faktiska omständigheterna. För det andra skall den överklagade domen enligt Chemie Linz upphävas därför att polypropenbeslutet, vars rättsenlighet var föremål för förfarandet vid förstainstansrätten, är ogiltigt.

13. Vad Chemie Linz anfört om den första grunden för överklagandet överensstämmer helt med det som Chemie Linza i de parallella målen Hüls och ICI har anfört; argumenten har utförligt redovisats i motsvarande avsnitt i mina förslag till avgörande i de målen,[7] och jag hänvisar till dessa. För fullständighetens skull skall dock följande påpekas. Chemie Linz hävdar att förstainstansrätten felaktigt har avslagit hemställan om återupptagande av den muntliga förhandlingen. Bolaget gör gällande att dess hemställan skulle ha bifallits därför att det i sin skrivelse av den 28 februari hade förebragt omständigheter av avgörande betydelse för ärendets utgång, som inte kunde ha varit kända för bolaget innan den muntliga förhandlingen avslutades. Som sådana omständigheter åberopar Chemie Linz de uttalanden som kommissionens företrädare gjorde inför förstainstansrätten i PVC-målen.[8] Dessa omständigheter har enligt bolaget inte åberopats för sent hos förstainstansrätten, eftersom gemenskapens processrätt inte uttryckligen anger någon bestämd frist inom vilken de måste åberopas och eftersom tremånadersfristen i artikel 125 i förstainstansrättens rättegångsregler, som uteslutande avser resning, inte kan tillämpas analogt.

14. Vidare har förstainstansrätten enligt Chemie Linz inte uppfyllt sin skyldighet att ta in allt det bevismaterial som erfordrades för ett korrekt beslut i den vid rätten anhängiga tvisten. Denna skyldighet framgår enligt Chemie Linz av artikel 64 i förstainstansrättens rättegångsregler jämförd med artikel 164 i fördraget. Förstainstansrätten har enligt Chemie Linz inte varit berättigad att avvisa bolagets i skrivelse av den 28 februari 1992 gjorda yrkande på den grunden att skrivelsen enligt rättens mening inte innehöll "tillräckligt stöd" för de påstådda formfelen i det omtvistade beslutet. Med hänsyn till att målen var så likartade var de omständigheter, som Chemie Linz åberopat till stöd

7 — Se punkterna 40—42 i mitt förslag till avgörande i mål C-199/92 P, Hüls mot kommissionen, och punkterna 9—18 i mitt förslag till avgörande i mål C-200/92 P, ICI mot kommissionen, vilka också har föredragits idag.

8 — Se ovan fotnot 4.

för sitt yrkande, tillräckliga för att yrkandet skulle tas upp till prövning i analogi med förstainstansrättens handlande i de parallella PVC- och sodakarbonatmålen [9].

15. Chemie Linz gör i huvudsak gällande att förstainstansrätten, när det i efterhand visar sig att det omtvistade beslutet är behäftat med ett formfel som skulle medföra att beslutet är ogiltigt, under alla förhållanden måste återuppta förfarandet och verkställa ny bevisupptagning för att saken skall bli fullständigt utredd. Chemie Linz uppger vidare att det inte var företrätt vid den muntliga förhandlingen i PVC-målen, som ägde rum den 10 december 1991, och att bolaget därför hade fått kännedom om de uttalanden som kommissionens ombud då gjorde först när förstainstansrättens dom i målen meddelades, det vill säga den 27 februari 1992. För övrigt har förstainstansrätten enligt Chemie Linz i den överklagade domen inte avgjort att skrivelsen av den 28 februari 1992 kommit in för sent; därför är domstolen enligt Chemie Linz inte behörig att i överklagandeförfarandet pröva om den i denna skrivelse gjorda hemställan om återupptagande av den muntliga förhandlingen har kommit in i rätt tid.

16. Den andra grunden för överklagandet stöds på följande argumentation. Domstolen kan upphäva förstainstansrättens avgörande av en talan, när domstolen anser att den omtvistade rättsakt som antagits av kommissionen är ogiltig. Överinstansens prövning av rättsenligheten av en rättsakt, mot vilken talan förts vid förstainstansrätten, avser en rättsfråga och omfattas av den kontroll som skall ske i förfarandet vid ett överklagande. Dessutom innebar de fel, med vilka polypropenbeslutet var behäftat, åsidosättande av tvingande bestämmelser, och både förstainstansrätten och domstolen är därför skyldiga att pröva dem på eget initiativ.

17. Chemie Linz gör vidare gällande att Chemie Linz var berättigad att först i överklagandeförfarandet åberopa vissa omständigheter till stöd för sin talan. Chemie Linz stöder sig därvid dels på vad kommissionen anfört i målen om polyeten med låg densitet, [10] vilket Chemie Linz fått kännedom om den 10 april 1992, dels på kommissionens överklagande den 29 april 1992 av förstainstansrättens dom i PVC-målen. [11] Av dessa källor drar Chemie Linz vissa slutsatser beträffande kommissionens allmänna sätt att handla, vilka enligt Chemie Linzs mening stärker misstanken att formföreskrifter har åsidosatts när polypropenbeslutet antogs. Kommissionen synes särskilt vara av den uppfattningen att den i artikel 12 i dess arbetsordning föreskrivna skyldigheten att bestyrka dess rättsakter är en bestämmelse av intern natur, som inte grundar några rättigheter för de enskilda och som blivit obsolet. Kommissionen anser sig enligt Chemie Linz också berättigad att vidta ändringar i sina rättsakter även efter det att dessa antagits, att anta sina beslut endast i vissa av de officiellt bindande språkversionerna och att bemyndiga en av sina ledamöter att skriva

9 — Dom av den 29 juni 1995 i målen T-32/91, Solvay mot kommissionen (REG 1995, s. II-1825), T-36/91, ICI mot kommissionen (REG 1995, s. II-1847) och T-37/91, ICI mot kommissionen (REG 1995, s. II-1901).

10 — Dom av den 6 april 1995 i de förenade målen T-80/89, T-81/89, T-83/89, T-87/89, T-88/89, T-90/89, T-93/89, T-95/89, T-97/89, T-99/89, T-100/89, T-101/89, T-103/89, T-105/89, T-107/89 och T-112/89, BASF m.fl. mot kommissionen (REG 1995, s. II-729).

11 — Se ovan fotnot 4.

besluten på de andra officiellt bindande språken.

18. Chemie Linz gör gällande att kommissionen gick till väga på angivet sätt när polypropenbeslutet antogs. Åtminstone menar Chemie Linz att detta framgår av vad som anförts i det föregående, av en noggrann läsning av det beslut som delgetts bolaget [12] och av den fördröjning med vilken delgivningen ägde rum. [13] Dessutom har Chemie Linz yrkat att domstolen, för att undanröja alla tvivel, skall förelägga kommissionen att förete originalet till polypropenbeslutet, så att det kan fastställas om detta är behäftat med samma formfel som besluten i PVC-målen vilka förstainstansrätten ogiltigförklarade. [14] I alla fall står enligt Chemie Linz följande fast, såväl på grund av förklaringarna i Chemie Linzs skrivelse av den 28 februari 1992 som på grund av de upplysningar som framkommit först under förfarandet vid domstolen: För det första förelåg polypropenbeslutet, när kommissionen antog det, endast på tre av de fem officiellt bindande språken, för det andra har kommissionen inte iakttagit förfarandet enligt artikel 12 sin arbetsordning, och för det tredje har innehållet i beslutet ändrats efter det att beslutet antogs. Slutligen hävdar Chemie Linz att ifrågavarande fel måste leda till att det omtvistade beslutet ogiltigförklaras. Kommissionen har enligt Chemie Linz, när beslutet antogs, inte iakttagit de bestämmelser om förfarandet som gemenskapsrätten föreskriver och som har uppställts i syfte att säkerställa det rättsenliga utövandet av dess behörighet. Kommissionen har dessutom enligt Chemie Linz felaktigt påstått att den omständigheten, att de väsentliga formföreskrifterna i artikel 12 i kommissionens arbetsordning inte har iakttagits, inte medför ogiltigförklaring av beslutet, och att den, om beslutets innehåll har ändrats i efterhand medför ogiltighet endast om det är fråga om en väsentlig ändring, som inte överensstämmer med viljan hos rättsaktens upphovsman. Denna kommissionens uppfattning står enligt Chemie Linz i direkt motsats till vad man kan sluta sig till av domstolens praxis, särskilt av domarna i PVC-målen [15] och värphönsmålen. [16]

b) Kommissionen argument

19. I detta mål åberopar kommissionen, till vederläggande av vad Chemie Linz anfört, exakt samma argument som den åberopade gentemot motsvarande grunder för överklagandet i de parallella målen Hüls och Hoechst; argumenten har utförligt återgetts i mina förslag till avgörande i nämnda mål, till vilka jag här hänvisar för att undvika upprepningar. [17]

12 — Chemie Linz hänvisar till ställen i det beslut som delgetts Chemie Linz, som är skrivna med annat typsnitt än den övriga texten, och gör gällande att originalbeslutet sannolikt har ändrats i efterhand.

13 — Enligt Chemie Linzs uppfattning visar redan den omständigheten, att beslutet inte delgavs Chemie Linz förrän mer än en månad efter det att det antagits, att beslutets innehåll har ändrats.

14 — Se ovan fotnot 4.

15 — Dom av den 15 juni 1994 i mål C-137/92 P, kommissionen mot BASF m.fl. (REG 1994, s. I-2555; svensk specialutgåva, volym 15), se nedan punkt 20 och följande punkter.

16 — Dom av den 23 februari 1988 i mål 131/86, Förenade kungariket mot rådet (REG 1988, s. 905).

17 — Se mina denna dag föredragna förslag till avgörande i mål C-199/92 P, Hüls mot kommissionen, punkterna 29 och 43—45, samt i mål C-227/92 P, Hoechst mot kommissionen, punkterna 26—28 och 36—38.

B — *Prövning av grunderna för överklagandet*

a) Den andra grunden för överklagandet

20. Jag börjar min utredning med att undersöka den andra grunden för överklagandet. Som kommissionen med rätta har anfört väcker denna grund för överklagandet betydande tvivel om möjligheten att ta upp överklagandet till sakprövning.

Inledningsvis är att märka att den bevisning som Chemie Linz för första gången har åberopat i förfarandet vid ett överklagande faller utanför den kontroll som är avsedd med detta förfarande. Överklagande har införts i gemenskapens processrätt uteslutande för att möjliggöra en granskning av rättsenligheten av förstainstansrättens dom, vid vilken granskning de faktiska och rättsliga omständigheter skall läggas till grund som förstainstansrätten känt till och som den lagt till grund för sitt avgörande. Man kan alltså inte tänka sig ett fel i den överklagade domen, som består i en felaktig bedömning av omständigheter om vilka den domstol som dömt i sak inte hade någon kännedom, vare sig detta beror på att omständigheterna inte framgår av handlingarna i förfarandet eller på att de framkommit först efter det att den överklagade domen meddelats. Gemenskapens processrätt innehåller bestämmelser om framställning om ändring av en dom — enligt vilka en part vid förstainstansrätten, som avgjort tvisten, kan åberopa en omständighet "som kan utöva ett avgörande inflytande på ärendets utgång och som när domen meddelades var okänd för domstolen och för den som begär ändringen". [18] Chemie Linz kunde alltså ha använt denna möjlighet att begära ändring för att åberopa både kommissionens uttalanden i målen om polyeten med låg densitet, som Chemie Linz fick kännedom om den 10 april 1992, och kommissionens överklagande av domen i PVC-målen, som ingavs av den 29 april 1992. [19] Nämnda omständigheter kan inte prövas i detta mål och är därför otillåtliga.

21. Grunden för överklagandet, som inte riktar sig mot den överklagade domen utan mot det omtvistade beslutet av kommissionen, skall även den avvisas i sin helhet, därför att den hänför sig till bedömningen av faktiska omständigheter som inte framgår av den överklagade domen, och därför att Chemie Linz med denna grund inte har gjort gällande att ifrågavarande omständigheter har åberopats på rätt sätt vid den domstol som dömde i sak.

22. Otillåtligheten av denna grund för överklagandet avhjälps inte av att de formfel i det omtvistade beslutet, som Chemie Linz har gjort gällande, hör till de frågor som gemenskapens domstolar skall pröva på eget initiativ. Chemie Linz har inte påstått att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning genom att inte pröva dessa påstådda fel,

18 — Artikel 41 i EEG-stadgan för domstolen som är tillämplig på förfarandet vid förstainstansrätten.

19 — Se ovan punkt 17.

vilket vore ett argument av rättslig natur,[20] utan har tvärtom gjort gällande att överinstansen, oavsett om den överklagade domen är behäftad med juridiska fel eller ej, på eget initiativ kan eller måste pröva om kommissionens beslut, mot vilket talan förts vid förstainstansrätten, har antagits i strid med väsentliga formföreskrifter. Denna argumentation står i direkt motsats till artikel 51 i EEG-stadgan för domstolen; den kan därför inte godtas.

På grund av det ovan anförda skall denna grund för överklagandet avvisas.

b) Den första grunden för överklagandet

23. Med den första grunden för överklagandet kritiserar Chemie Linz att förstainstansrätten, genom att avvisa hemställan om återupptagande av den muntliga förhandlingen och verkställande av en kompletterande bevisupptagning, har brutit mot en rad processuella bestämmelser. En ingående utredning av denna grund för överklagandet finns i mitt förslag till avgörande i målet Hüls, som jag härmed hänvisar till.[21]

24. Till en början skall konstateras att Chemie Linz med rätta har kritiserat bristerna i förstainstansrättens argumentation i punkt 395 i den överklagade domen.[22] Förstainstansrätten har vid prövning av hemställan om återupptagande av den muntliga förhandlingen faktiskt inte förfarit på det sätt som är rättsligt föreskrivet. För det första har den såtillvida felaktigt tolkat bevisbördereglerna som den företräder uppfattningen att Chemie Linz inte har förebragt "tillräckligt stöd" för sitt påstående att polypropenbeslutet är behäftat med formfel. Bolaget hade inte, och kunde inte ha, tillgång till det relevanta bevismaterial som skulle kunna styrka den sakliga riktigheten av dess påstående; över detta bevismaterial hade kommissionen exklusivt förfogande. I sådana fall har den part som framför kritik att lägga fram "indicier" för

20 — Dock skall den grund för överklagandet med vilken kritiseras att förstainstansrätten inte har vederbörligen använt sin behörighet att på eget initiativ pröva om de väsentliga formföreskrifterna iakttagits i det omtvistade beslutet även i denna form avslås som ogrundad. Jag hänvisar i detta hänseende till min utredning i punkt 30 och följande punkter samt punkterna 77—79 i mitt förslag till avgörande i målet Hüls.

21 — Se punkterna 39—79.

22 — Det är här onödigt att pröva Chemie Linzs argument beträffande det omstridda beslutets nullitet. Som redan har urvecklats har Chemie Linz i sin replik avstått från att åberopa denna grund. Dessutom är förstainstansrättens fastställande, att de påstådda formfelen i polypropenbeslutet, även om de skulle föreligga, inte gör beslutet till en nullitet, riktigt; som domstolen senare har avgjort i PVC-målen kan dessa fel bara medföra att det felaktiga beslutet blir ogiltigt, inte att det blir en nullitet. Jag hänvisar i detta hänseende till min undersökning av domstolens dom i PVC-målen i punkterna 20—24 i mitt förslag till avgörande i målet Hüls.
Jag anser det dock lämpligt att för fullständighetens skull påpeka att motiveringen till den överklagade domen i denna del är bristfällig såvitt avser dess juridiska hållfasthet. Presumtionen för rättsenlighet gäller inte för en rättsakt som är en nullitet. Det rättsliga avgörandet om en rättsakt över huvud taget föreligger, föregår logiskt frågan om det finns grund för en presumtion för rättsenlighet, eftersom existensen av en rättsakt är ett nödvändigt villkor för att denna presumtion skall uppkomma. Förstainstansrättens uppfattning att det till bevis för att en rättsakt är en nullitet måste förebringas bevisning som är ägnad att upphäva "presumtionen för rättsenlighet" av ett beslut "som tillkommer beslutet på grund av dess natur" är ologisk och alltså rättsstridig (se punkt 36 i mitt förslag till avgörande i målet Hüls).
Dessutom kräver en tillfredsställande domstolsprövning enligt min mening att domstolen prövar om det, av det som anförts om påstådda formfel i polypropenbeslutet, framgår att väsentliga formföreskrifter har åsidosatts, oavsett hur parterna har kvalificerat felen. Om en part anför en rad omständigheter, av vilka det enligt partens uppfattning framgår att den omtvistade rättsakten är en nullitet, är förstainstansrätten inte bunden av denna parts juridiska kvalifikation av omständigheterna. Rätten har att, inom ramen för sitt sökande efter den riktiga tolkningen av de handlingar som framlagts för dess avgörande, pröva om den omtvistade rättsakten faktiskt är behäftad med de av Chemie Linz påstådda felen, oavsett om Chemie Linz anger nullitet eller ogiltighet som följd av dessa.

att de för parten okända faktiska omständigheterna är av avgörande betydelse för partens talan, och att lägga fram åtminstone en "antydan till bevis" för den på dessa omständigheter grundade misstanken. [23] Om dessa förutsättningar föreligger, får gemenskapens förstainstansrätt inte avvisa hemställan om återupptagande av den muntliga förhandlingen med motiveringen att det inte föreligger "tjänligt" eller "tillräckligt" stöd för att ifrågavarande kritik är riktig.

25. Förstainstansrättens avvisning av hemställan om återupptagande av förfarandet och komplettering av bevisupptagningen är emellertid trots detta riktig, nämligen av följande skäl: Som redan har utvecklats åberopades de rättsliga och sakliga grunder som Chemie Linz angav i ifrågavarande skrivelse först efter den muntliga förhandlingens slut. Gemenskapens processrätt ger visserligen parterna rätt att undantagsvis åberopa nya grunder efter det att skriftliga förfarandet avslutats, förutsatt att de grunder som åberopas inte tidigare var kända för parterna och därför inte kunnat åberopas av dem i rätt tid. Denna möjlighet består dock endast i undantagsfall och skall tolkas restriktivt. I detta mål borde Chemie Linz ha föranletts till eftertanke redan av den omständigheten att handlingarna i förfarandet inte innehöll några upplysningar, ur vilka man med säkerhet skulle ha kunnat avgöra om, när polypropenbeslutet antogs, förfarandet i artikel 12 i kommissionen arbetsordning hade iakttagits, kommissionens ledamöter hade tillgång till utkast till beslutet i alla officiellt bindande språkversioner, och den text i beslutet som delgavs Chemie Linz helt överensstämde med den som ledamöterna i kommissionens kollegium hade antagit. Eftersom Chemie Linz inte redan under det skriftliga förfarandet åberopat ifrågavarande grunder, om än bara genom att framställa dem som sannolika i samband med yrkandet om föreläggande för kommissionen att förete de relevanta handlingarna, kunde Chemie Linz varken ta i anspråk rätten att framlägga dessa grunder efter det att den muntliga förhandlingen avslutats, [24] eller begära återupptagande av förhandlingen. Förstainstansrätten har följaktligen med rätta avvisat Chemie Linzs hemställan i skrivelsen av den 28 februari 1992 framställda yrkande [25].

23 — Se punkterna 54—56 i mitt förslag till avgörande i målet Hüls.

24 — Se punkt 57 och följande punkter i mitt förslag till avgörande i målet Hüls.

25 — Chemie Linz gör gällande att eftersom förstainstansrätten har prövat dess skrivelse i sak så går det inte att pröva huruvida denna ingivits för sent eller ej. Den ifrågavarande prövningen avser enligt Chemie Linz de faktiska omständigheterna och utgör inte någon rättsfråga i den mening som avses i artikel 51 i EEG-stadgan för domstolen. Jag anser inte att denna uppfattning är riktig. Dels har förstainstansrätten inte prövat frågan om skrivelsen har ingivits inom rätt tid. I stället heter det uttryckligen i punkt 395: "Man frågar sig därför om sökanden tillräckligt tydligt har visat varför denne i detta mål inte tidigare har åberopat de påstådda felen, som ju måste ha förelegat innan talan väcktes." Dels är frågan huruvida okända avgörande faktiska omständigheter har åberopats som motiverar ett återupptagande av det muntliga förfarandet av rättslig betydelse som skall prövas inom ramen för överklagandet (vad som utgör en rättsfråga, se punkterna 8 och 9 i mitt förslag till avgörande i mål C-199/92 P, Hüls mot kommissionen, och punkt 38 i mitt förslag till avgörande i mål C-5/93 P, DSM mot kommissionen).

26. Av vad som anförts i det föregående följer att förstainstansrätten med rätta har avvisat Chemie Linzs hemställan om återupptagande av den muntliga förhandlingen och verkställande av en kompletterande bevisupptagning. Den första grunden för överklagandet skall därför ogillas.

VI — Förslag till avgörande

27. På grund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen

1) avvisar bolaget Chemie Linz GmbH:s överklagande i dess helhet,

2) avvisar intervenientens yrkanden,

3) förpliktar intervenienten att bära sina egna kostnader, och

4) förpliktar Chemie Linz att betala övriga kostnader.